ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ Τμήμα

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΔΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

Αίτησης αρ. 21713/06
του Iftikhar ABBASI
εναντίον της Κύπρου

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον στις 5 Ιουλίου 2007 υπό επταμελή σύνθεση και αποτελούμενο από τους:

Κο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ, Πρόεδρο
Κο Λ. ΛΟΥΚΑΙΔΗ,
Κα N. VAJIC,
Κο K. HAJIYEV,
Κο D. SPIELMANN,
Κο S.E. JEBENS,
Κο G. MALINVERNI, δικαστές,
Και τον Κο S. NIELSEN, Πρωτοκολλητή Τμήματος,

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αίτηση που καταχωρήθηκε στις 16 Μαΐου 2006,

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση να εφαρμοστεί το Άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης και να εξεταστεί η αποδεκτικότητα και η ουσία μαζί

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση να δοθεί προτεραιότητας στην πιο πάνω αίτηση δυνάμει του Θεσμού 41 των Δικαστικών Θεσμών,

Lαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η καθ' ης η αίτηση Κυβέρνηση και τις παρατηρήσεις που υπέβαλε ο αιτητής ως απάντηση,

Αφού διαβουλεύθηκε αποφασίζει ως ακολούθως:

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ο αιτητής, κ. Iftikhar Abbasi, είναι Πακιστανός υπήκοος, που γεννήθηκε το 1976 και ζει τώρα στο Slough της Αγγλίας. Ο αιτητής, ο οποίος έτυχε νομικής αρωγής αντιπροσωπεύθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Μ. Γεωργίου, δικηγόρο που ασκεί το επάγγελμά στη Λευκωσία. Η Κυπριακή Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») αντιπροσωπεύθηκε από τον Αντιπρόσωπό της κ. Π. Κληρίδη, Γενικό Εισαγγελέα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Α. Τα περιστατικά της υπόθεσης

Τα γεγονότα της υπόθεσης, όπως υποβλήθηκαν από τα μέρη, δύναται να συνοψισθούν ως ακολούθως:

Ο αιτητής ήλθε στην Κύπρο στις 29 Ιανουαρίου 2001 ως επισκέπτης. Κατόπιν αίτησης στις μεταναστευτικές αρχές του παραχωρήθηκε προσωρινή άδεια παραμονής στις 13 Ιουνίου 2001 μέχρι 12 Ιουνίου 2006 για να εργασθεί ως διευθυντής υπεράκτιας εταιρείας στη Λευκωσία. Η άδεια δόθηκε υπό τον όρο ότι θα έπαυε να ισχύει αν ο αιτητής έπαυε να εργάζεται για τη συγκεκριμένη εταιρεία.

Στις 21 Μαΐου 2002 ο αιτητής συνήψε γάμο με Κυπρία υπήκοο.

Στις 28 Μαΐου 2003 κατόπιν αίτησης στις μεταναστευτικές αρχές ημερομηνίας 24 Φεβρουαρίου 2003, ο αιτητής έτυχε προσωρινής άδειας παραμονής μέχρι 30 Απριλίου 2004 για να μπορέσει να παραμείνει στην Κύπρο με τη σύζυγό του.

Η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι εν τω μεταξύ οι μεταναστευτικές αρχές είχαν πληροφορηθεί ότι η πιο πάνω αναφερόμενη εταιρεία έπαυσε να απασχολεί οποιοδήποτε προσωπικό και ότι από τις 20 Ιουνίου 2003 δεν της επιτρεπόταν πλέον από την Κεντρική Τράπεζα Κύπρου να απασχολεί οποιοδήποτε ξένο προσωπικό χωρίς την πρότερη γραπτή άδεια της εν λόγω τράπεζας. Η Κυβέρνηση υπέβαλε αντίγραφο επιστολής ημερομηνίας 20 Ιουνίου 2003 που εστάλη από την Κεντρική Τράπεζα στην πιο πάνω αναφερόμενη εταιρεία για το θέμα αυτό. Ο αιτητής ανάφερε ότι δεν το γνώριζε αυτό.

Κατόπιν αίτησης στις μεταναστευτικές αρχές στις 14 Ιανουαρίου 2004, η άδεια παραμονής του αιτητή ανανεώθηκε στις 27 Ιουλίου 2004 μέχρι τις 23 Ιουλίου 2005 για να μπορέσει να παραμείνει στην Κύπρο με τη σύζυγό του και επίσης να εργασθεί ως υπάλληλος σε εταιρεία στη Λευκωσία.

Στις 17 Φεβρουαρίου 2004 ο αιτητής αποτάθηκε στο Υπουργείο Εσωτερικών (Τμήμα Αρχείου Πληθυσμού και Τμήμα Μετανάστευσης) για πολιτικοποίηση.

Στις 7 Φεβρουαρίου 2005 η σύζυγος του αιτητή προέβη σε δήλωση στις μεταναστευτικές αρχές στην οποία ανέφερε, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

> «Από την αρχή του γάμου μας ο σύζυγός μας εργαζόταν ως εργάτης σε οικοδομική εταιρεία στη Λευκωσία, όπου έμενε τις περισσότερες μέρες και ερχόταν να με επισκεφθεί μόνο τα Σαββατοκυρίακα. Έδειξε από την αρχή ότι το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να περνά καλά και πώς να κανονίζει το θέμα της βίζας του κάθε φορά για να μην έχει προβλήματα με την αστυνομία, χωρίς να μου δίνει καμιά προσοχή σαν να μην υπήρχα στη ζωή του. Δεν ενδιαφερόταν πώς περνούσα ή για τα προβλήματα που είχα ούτε και έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για το σπίτι μας και δεν είχε υπόψη του ότι σε κάποια στιγμή θα είχαμε οικογένεια. Αυτό, δηλαδή το γεγονός ότι ζει στη Λευκωσία και με επισκέπτεται μια ή δυο φορές την εβδομάδα, συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Πρόσφατα, και ιδιαίτερα μετά που ειδοποιηθήκαμε από το Λοχία …. του Τμήματος Μετανάστευσης στη Λεμεσό ότι η αίτησή του για πολιτογράφηση εκκρεμούσε στη Λεμεσό και ότι έπρεπε να κανονίσουμε συνάντηση μαζί του, η στάση του άλλαξε και συνεχώς με καλοπιάνει για να υπογράψω ότι δεν

έχω πρόβλημα με το γάμο μας για να μπορέσει να πάρει την Κυπριακή Υπηκοότητα. Από την ημέρα που ο Λοχίας …. τηλεφώνησε η στάση του απέναντί μου άλλαξε αμέσως προς το καλύτερο. Εγώ όμως επειδή αντιλαμβάνομαι ότι τα κάνει όλα αυτά για να πάρει την Κυπριακή Υπηκοότητά, θέλω η αίτηση που υποβάλαμε για εθνικότητα να μη ληφθεί υπόψη στο παρόν στάδιο, αλλά να εξεταστεί σε ένα τουλάχιστο χρόνο, έτσι ώστε μετά τη συνάντησή μας με το Λοχία ….. ο σύζυγός μου να σκεφτεί ότι όλα τέλειωσαν και θα αντιληφθώ την πραγματική του στάση απέναντί μου και τις πραγματικές του προθέσεις για το γάμο μας. Έχω αποφασίσει, αν ο σύζυγός μου δεν αλλάξει τη στάση του απέναντί μου, να υποβάλω αίτηση διαζυγίου γιατί δεν μπορώ να ανεχθώ πια την κατάσταση αυτή».

Στις 19 Οκτωβρίου 2005 ο αιτητής αποτάθηκε στις μεταναστευτικές αρχές για ανανέωση της προσωρινής του άδειας παραμονής για περίοδο ενός έτους για να μπορέσει να παραμείνει στην Κύπρο με τη σύζυγό του. Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι είχε υποβάλει την αίτηση αυτή με τη σύζυγό του.

Με επιστολή ημερομηνίας 14 Νοεμβρίου 2005 το Υπουργείο Εσωτερικών απέρριψε την αίτηση του αιτητή για πολιτογράφηση καθότι δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις παραμονής που παρατίθενται στους περί Αρχείου Πληθυσμού Νόμους του 2002-2003. Ιδιαίτερα ο αιτητής δεν παρέμενε για συνεχή περίοδο επτά ετών όπως απαιτείται από τον περί Αρχείου Πληθυσμού Νόμο 141(1)/2002 για αλλοδαπούς που βρίσκονται στη θέση του.

Με επιστολή ημερομηνίας 24 Φεβρουαρίου 2006, το Υπουργείο Εσωτερικών απέρριψε την αίτησή του της 19 Οκτωβρίου 2005 αναφορικά με την ανανέωση της άδειας του παραμονής. . Η επιστολή ανέφερε ότι η αίτηση είχε εξεταστεί πολύ προσεκτικά αλλά δεν μπορούσε να εγκριθεί επειδή ο αιτητής δεν ζούσε με την Ελληνοκύπρια σύζυγό του. Με την επιστολή ζητείτο από τον αιτητή να εγκαταλείψει την Κύπρο αμέσως, διαφορετικά θα λαμβάνονταν όλα τα αναγκαία μέτρα για την απομάκρυνσή του. Ο αιτητής, όμως, υπέβαλε ότι δεν έλαβε απάντηση αναφορικά με την αίτησή του εκείνη.

Εν τω μεταξύ, στις 11 Ιανουαρίου 2006 η σύζυγος του αιτητή καταχώρησε αίτηση διαζυγίου ενώπιον του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λεμεσού για το λόγο ότι ο γάμος της με τον αιτητή είχε καταρρεύσει ανεπανόρθωτα (αίτηση αρ. 13/2/2006).

Στην αίτηση διαζυγίου αναφέρονταν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

«Ο χωρισμός των διαδίκων συνέβη στις αρχές του Ιανουαρίου 2003 όταν η αιτήτρια ζήτησε από τον καθ' ου η αίτηση ύστερα από μια λογομαχία που αυτός προκάλεσε, να πάρει τα πράγματά του και να εγκαταλείψει τη συζυγική εστία. Ο καθ' ου η αίτηση τότε είπε στην αιτήτρια ότι την παντρεύτηκε για να εξασφαλίσει άδεια παραμονής στην Κύπρο. Έκτοτε ο καθ' ου η αίτηση ζει στη Λευκωσία.

Ο καθ' ου η αίτηση ήταν ένας φυγόπονος, δεν εργαζόταν και δεν συνέβαλλε οικονομικά στα καθημερινά έξοδα της συντήρησης της οικογένειάς τους, ούτε και απαιτούσε να **τον συντηρεί η αιτήτρια**.

…

Λόγω της συμπεριφοράς του καθ' ου η αίτηση, ο γάμος των διαδίκων υπέστη ανεπανόρθωτο πλήγμα με αποτέλεσμα η συνέχιση της έγγαμης ζωής να γίνει αφόρητη για την αιτήτρια.

Η αιτήτρια έχει καταλήξει στο οριστικό συμπέρασμα ότι δεν μπορεί να ζήσει με τον καθ' ου η αίτηση πλέον».

Από την άλλη η Κυβέρνηση σημείωσε ότι η αίτηση διαζυγίου είχε επιδοθεί στον αιτητή προσωπικά στις 14 Ιανουαρίου 2006. Εν προκειμένω, η Κυβέρνηση υπέβαλε αντίγραφο της ένορκης δήλωση αναφορικά με την επίδοση της αίτησης και αντίγραφο επιστολής ημερομηνίας 2 Οκτωβρίου 2006 από τον Πρωτοκολλητή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού. Στην αίτηση αναφερόταν ότι η υπόθεση ορίστηκε ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου για οδηγίες για τις 8 Φεβρουαρίου 2006. Κατά την ημερομηνία εκείνη ο αιτητής δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο είτε αυτοπροσώπως είτε μέσω δικηγόρου και η αίτηση ορίστηκε για απόδειξη στις 22 Φεβρουαρίου 2006. Ο αιτητής δεν εμφανίστηκε ενώπιον του δικαστηρίου την εν λόγω ημερομηνία.

Από την άλλη, ο αιτητής ανάφερε ότι ουδέποτε του επιδόθηκε αίτηση διαζυγίου τουλάχιστο σε γλώσσα που μπορούσε να αντιληφθεί. Ούτε και του επιδόθηκε ποτέ αίτηση ή οποιοδήποτε άλλο έγγραφο που να υποδηλοί σε οποιαδήποτε γλώσσα που μπορούσε να αντιληφθεί ότι ήταν νομικό έγγραφο για το οποίο έπρεπε να ζητήσει μετάφραση. Ως εκ τούτου δεν γνώριζε ότι έπρεπε να εμφανισθεί σε δικαστήριο στις πιο πάνω αναφερόμενες ημερομηνίες.

Στις 28 Φεβρουαρίου 2006 ο αιτητής πήγε στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η Κυβέρνηση ανέφερε ότι ο αιτητής αναχώρησε μετά από αίτημά της στις 24 Φεβρουαρίου 2006. Όμως, ο αιτητής, ισχυρίστηκε ότι δεν έλαβε την επιστολή της Κυβέρνησης και ότι αναχώρησε από την Κύπρο για να επισκεφθεί την αδελφή του που διέμενε μόνιμα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Στις 5 Μαΐου 2006 ο αιτητής επέστρεψε στην Κύπρο αλλά του απαγορεύθηκε η είσοδος. Ο αιτητής υπέβαλε ότι οι μεταναστευτικές αρχές στο αεροδρόμιο αρνήθηκαν να του επιτρέψουν να εισέλθει στη χώρα παρά το γεγονός ότι είχε λάβει βίζα από την Κυπριακή Πρεσβεία στο Ηνωμένο Βασίλειο και ότι η σύζυγός του και οι φίλοι του τον ανέμεναν στο αεροδρόμιο. Ανάφερε ότι οι μεταναστευτικές αρχές ισχυρίσθηκαν ότι παντρεύτηκε τη σύζυγό του για να αποκτήσει βίζα, ότι τον έθεσαν υπό κράτηση και μετά τον υποχρέωσαν να αγοράσει εισιτήριο για το Ηνωμένο Βασίλειο όπου έπρεπε να επιστρέψει.

Ο αιτητής ανάφερε ότι στις 7 Μαΐου 2006 είχε έλθει σε επαφή με την Κυπριακή Πρεσβεία στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία τον πληροφόρησε ότι είχε παραπέμψει την υπόθεσή του στις Μεταναστευτικές Αρχές στην Κύπρο.

Με επιστολή ημερομηνίας 12 Μαρτίου 2007, η Κυβέρνηση πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι στις 18 Δεκεμβρίου 2006, η σύζυγος του αιτητή απέσυρε την αίτηση διαζυγίου ενώπιον του Οικογενειακού Δικαστηρίου.

Β. Συναφές ημεδαπό δίκαιο

Η εισδοχή, διαμονή και απέλαση αλλοδαπών ρυθμίζονται από τον περί Αλλοδαπών και Μετανάστευσης Νόμο του 1959 (Κεφ. 105, όπως τροποποιήθηκε).

Δυνάμει του άρθρου 6(1) του πιο πάνω Νόμου, ένα πρόσωπο δεν επιτρέπεται να εισέλθει στη Δημοκρατία αν είναι «απαγορευμένος μετανάστης», όρος που περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, οποιοδήποτε πρόσωπο που εισέρχεται ή διαμένει αντίθετα προς οποιαδήποτε απαγόρευση, όρο, περιορισμό, που περιέχονται στον παρόντα Νόμο ή σε οποιαδήποτε άδεια που παραχωρείται ή εκδίδεται δυνάμει του παρόντος Νόμου (άρθρα 6 (1) (ια) και (ιγ)). «Απαγορευμένος μετανάστης» δύναται να διαταχθεί να εγκαταλείψει τη Δημοκρατία δυνάμει του άρθρου13 του ίδιου Νόμου. Περαιτέρω, δυνάμει του άρθρου 7(Α) (που εισάγεται από το Νόμο 22(1)/2001), αν οι μεταναστευτικές αρχές διαπιστώσουν ότι αλλοδαπός έχει συνάψει εικονικό γάμο, τότε μπορούν, μεταξύ άλλων, να απαγορεύσουν στον εν λόγω αλλοδαπό να παραμείνει στη Δημοκρατία, να ακυρώσουν ή να μη ανανεώσουν την άδεια παραμονής του αλλοδαπού και να διατάξουν την απέλασή του/της σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου (άρθρο 14). Για να διαπιστωθεί κατά πόσο συγκεκριμένος γάμος είναι εικονικός, γίνεται πρόνοια στο άρθρο 7Α (2) που αναφέρει ότι οι μεταναστευτικές αρχές διεξάγουν συνεντεύξεις με τον/την σύζυγο, μαζί ή χωριστά, ή με οποιοδήποτε πρόσωπο που είναι σε θέση να τους δώσει πληροφορίες για το θέμα αυτό. Παράγοντες που θεωρείται ότι υποδηλούν ότι γάμος είναι εικονικός, περιλαμβάνει το γεγονός ότι ένα ζεύγος δεν ζει κάτω από την ίδια στέγη, το γεγονός ότι δεν υπάρχει δέουσα συνεισφορά στις συζυγικές υποχρεώσεις και αντιφατικές δηλώσεις από το αντρόγυνο, αναφορικά, μεταξύ άλλων, με σημαντικές πληροφορίες προσωπικής φύσης (άρθρο 7Α (3)).

Απόφαση των μεταναστευτικών αρχών που λαμβάνεται δυνάμει του εδαφίου 7(Α) (1) υπόκειται σε ιεραρχική προσφυγή στον Υπουργό Εσωτερικών εντός είκοσι και μιας ημερών από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης (Άρθρο 7Γ). Σε περίπτωση που καταχωρείται τέτοια προσφυγή ο αλλοδαπός μπορεί να παραμείνει στη Δημοκρατία μέχρι την έκδοση της απόφασης του Υπουργού. Η απόφαση του Υπουργού μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου με διοικητική προσφυγή δυνάμει του Άρθρου 146(1) του Συντάγματος. Η πρόνοια αυτή έχει ως ακολούθως:

> «Το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο έχει αποκλειστική διαδικασία να αποφανθεί τελεσίδικα επί προσφυγής που γίνεται σ' αυτό για παράπονο ότι μα απόφαση, μια πράξη ή παράλειψη οποιουδήποτε οργάνου, οποιασδήποτε αρχής ή οποιουδήποτε προσώπου που ασκεί οποιαδήποτε εκτελεστική ή διοικητική εξουσία είναι αντίθετη με οποιαδήποτε των διατάξεων του Συντάγματος ή οποιουδήποτε νόμου ή γίνεται καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσιών, τις οποίες ένα τέτοιο όργανο ή αρχή ή πρόσωπο ασκεί.»

Δυνάμει του άρθρου 7Δ του ίδιου νόμου, οποιοσδήποτε αλλοδαπός ή πολίτης της Δημοκρατίας που έχει τελέσει εικονικό γάμο ή έχει λάβει μέρος με οποιοδήποτε άλλο τρόπο στην τέλεση ενός τέτοιου γάμου, διαπράττει αδίκημα που τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι τρία χρόνια και/ή χρηματική ποινή μέχρι 3,000 λίρες Κύπρου.

Η πολιτογράφηση ρυθμίζεται από τον περί Αρχείου Πληθυσμού Νόμο 141(Ι)/2002 (όπως τροποποιήθηκε). Ιδιαίτερα το άρθρο 111 του τρίτου παραρτήματος του εν λόγω Νόμου παραθέτει τις προϋποθέσεις αναφορικά με την πολιτογράφηση αλλοδαπών.

Τέλος, το Άρθρο 15 του Συντάγματος κατοχυρώνει το δικαίωμα της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής. Αυτό προνοεί ως ακολούθως:

> «1. Κάθε πρόσωπο έχει το δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής.
> 2. Δεν πρέπει να υπάρχει παρέμβαση στην άσκηση του δικαιώματός του εκτός σύμφωνα με το Νόμο και όταν είναι αναγκαία μόνο προς το συμφέρον της ασφάλειας της Δημοκρατίας ή της συνταγματικής τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας ή της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας υγείας ή της δημόσιας ηθικής ή για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών που κατοχυρώνει το παρόν Σύνταγμα σε οποιοδήποτε πρόσωπο».

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Ο αιτητής, χωρίς να επικαλείται συγκεκριμένη διάταξη της Σύμβασης, παραπονέθηκε για τη μεταχείριση της οποίας έτυχε από τις Κυπριακές Αρχές στο αεροδρόμιο και για παρέμβαση στην ιδιωτική και την οικογενειακή του ζωή. Συγκεκριμένα, ισχυρίσθηκε ότι εμποδίστηκε να επιστρέψει στην Κύπρο όπου ζούσε με τη σύζυγό του, εργαζόταν και είχε τα υπάρχοντά του και ότι οι μεταναστευτικές αρχές δεν του έδωσαν κανένα λόγο για την απόφασή τους.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ο αιτητής, χωρίς να επικαλείται συγκεκριμένη διάταξη της Σύμβασης παραπονέθηκε ότι η άρνηση των Κυπριακών αρχών να του επιτρέψουν να εισέλθει στην Κύπρο αποτελούσε παρέμβαση στην ιδιωτική και οικογενειακή του ζωή.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι τα παράπονα του αιτητή εμπίπτουν να εξεταστούν δυνάμει του Άρθρου 8 της Σύμβασης που έχει ως ακολούθως, στο βαθμό που είναι συναφές:

> «1. Ο καθένας έχει το δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής…
>
> 2. Δεν πρέπει να υπάρχει παρέμβαση από δημόσια αρχή στην άσκηση του δικαιώματος αυτού, εκτός σύμφωνα με το νόμο και αν είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία προς το συμφέρον της εθνικής ασφάλειας ή της οικονομικής ευημερίας της χώρας, για την παρεμπόδιση αναταραχής ή εγκλήματος, για την προστασία της υγείας ή της ηθικής ή για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων»,

1. *Επιχειρήματα των μερών*

Η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι ο αιτητής δεν είχε εξαντλήσει τις εσωτερικές θεραπείες. Πρώτον, σημείωσε ότι ο αιτητής δεν είχε προσβάλει την απόφαση των μεταναστευτικών αρχών να αρνηθούν να ανανεώσουν την άδειά παραμονής του. Ο αιτητής θα μπορούσε να είχε καταχωρήσει ιεραρχική προσφυγή στον Υπουργό Εσωτερικών, δυνάμει του άρθρου 7Γ του περί Αλλοδαπών και Μετανάστευσης Νόμου (όπως τροποποιήθηκε) εντός είκοσι ημερών από την έκδοση της εν λόγω απόφασης. Ακολούθως, η απόφαση του Υπουργού, αν ήταν αρνητική, θα μπορούσε

να προσβληθεί δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου υπό μορφή διοικητικής προσφυγής. Εναλλακτικά, η Κυβέρνηση ανέφερε ότι ο αιτητής θα μπορούσε να είχε καταχωρήσει προσφυγή απευθείας στο Ανώτατο Δικαστήριο μετά την παρέλευση μιας εικοσαήμερης περιόδου. Δεύτερον, ο αιτητής θα μπορούσε να είχε καταχωρήσει προσφυγή δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος, προσβάλλοντας τη μεταγενέστερη άρνηση των αρχών να του επιτρέψουν να εισέλθει στη Δημοκρατία. Εν προκειμένω η Κυβέρνηση ισχυρίσθηκε ότι στα πλαίσια τέτοιων προσφυγών, ο αιτητής θα μπορούσε να είχε διατυπώσει παράπονο αναφορικά με την ιδιωτική και την οικογενειακή του ζωή, τόσο δυνάμει του Άρθρου 15 του Συντάγματος και του Άρθρου 8 της Σύμβασης.

Όσον αφορά την ουσία της υπόθεσης, η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι η σχέση ανάμεσα στον αιτητή και τη σύζυγό του δεν μπορούσε να θεωρηθεί «οικογενειακή ζωή» εντός της εννοίας του Άρθρου 8 της Σύμβασης. Εν προκειμένω, υπέδειξε ότι από την αρχή του γάμου του αιτητή, αυτός και η σύζυγός του δεν ζούσαν μαζί, αλλά κατοικούσαν σε διαφορετικές πόλεις και μόνο συναντιόνταν τα Σαββατοκυρίακα στο σπίτι της συζύγου στη Λεμεσό. Ως εκ τούτου δεν είχαν κοινή ζωή μαζί ως ζευγάρι. Ήταν σαφές από τη δήλωση της συζύγου του στις 7 Φεβρουαρίου 2005 στις μεταναστευτικές αρχές και στην αίτηση διαζυγίου που καταχώρησε ενώπιον του Οικογενειακού Δικαστηρίου ότι δεν επιθυμούσε πια να παραμείνει παντρεμένη με τον αιτητή και ότι ο αιτητής δεν επιθυμούσε να δημιουργήσει οικογένεια μαζί της. Όλες οι πληροφορίες έδειχναν ότι ο γάμος ήταν εικονικός, ότι έγινε από τον αιτητή με μοναδικό σκοπό να μπορέσει να εξασφαλίσει άδεια παραμονής για να παραμείνει στην Κύπρο. Επιπλέον, ο αιτητής ουδέποτε αμφισβήτησε τη διαδικασία διαζυγίου και ουδέποτε εμφανίστηκε ενώπιον του δικαστηρίου όταν η αίτηση οριζόταν για οδηγίες.

Όμως και αν υποτεθεί ότι υπήρχε οικογενειακή ζωή, η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι η παρέμβαση ήταν δικαιολογημένη δυνάμει της δεύτερης παραγράφου του Άρθρου 8 ως αναγκαία για προστασία της οικονομικής ευημερίας της χώρας με σκοπό τη ρύθμιση της αγοράς εργασίας. Η παρέμβαση έγινε δυνάμει του περί Αλλοδαπών και Μετανάστευσης Νόμου, και σύμφωνα με αυτόν (άρθρα 6(1)(ια) και (ιγ)). Ο αιτητής ήταν ένας αλλοδαπός, του οποίου η προσωρινή άδεια παραμονής δεν ανανεώθηκε και ως εκ τούτου θα μπορούσε να διαταχθεί να φύγει δυνάμει των άρθρων 7 και 13 (1) του εν λόγω Νόμου. Κατά την άποψη της Κυβέρνησης, στις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπόθεσης, η απόφαση των μεταναστευτικών αρχών να μη ανανεώσουν την προσωρινή άδεια παραμονής του αιτητή και η μεταγενέστερη άρνησή τους να του επιτρέψουν να εισέλθει στη Δημοκρατία δεν ήταν δυσανάλογα με τον επιδιωκόμενο νόμιμο σκοπό.

Ο αιτητής αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης, Υπέβαλε ότι δεν έλαβε την αρνητική απάντηση της Κυβέρνησης στην αίτησή του της 19 Οκτωβρίου 2005 και στο αεροδρόμιο δεν του δόθηκε η ευκαιρία να αμφισβητήσει την άρνηση των αρχών να του επιτρέψουν να εισέλθει στη χώρα. Σε κάθε περίπτωση, υπέβαλε ότι δεν υπήρχαν αποτελεσματικές εσωτερικές θεραπείες στις οποίες θα μπορούσε να είχε καταφύγει καθότι οι διοικητικές αποφάσεις των αρχών δεν ήταν εκτελεστέες πράξεις και ως εκ τούτου δεν μπορούσε να προσβληθούν δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Ο αιτητής υπέβαλε ότι η άρνηση της Κυβέρνησης να του επιτρέψει να εισέλθει στη χώρα αποτελούσε παρέμβαση στο δικαίωμά του για σεβασμό της οικογενειακής και ιδιωτικής του ζωής καθότι τον χώριζε από τη σύζυγό του. Παρόλο που άρχισαν να εμφανίζονται προβλήματα στο γάμο τους προς το τέλος του 2005, υπήρχε σαφώς ένας έγκυρος γάμος και οικογενειακοί δεσμοί που έπρεπε να προστατευθούν. Ο αιτητής αρνήθηκε ότι ο γάμος του ήταν εικονικός ή γάμος σκοπιμότητας. Ο αιτητής σημείωσε ότι οι αρχές ανανέωσαν την άδειά του παραμονής για περίοδο δύο ετών με βάση το γάμο του. Για τους σκοπούς της ανανέωσης παρέστη ανάγκη η σύζυγός του να παρουσιασθεί στις μεταναστευτικές αρχές για να καταχωρήσει από κοινού αίτηση ή τουλάχιστον να υιοθετήσει ή υποστηρίξει την αίτησή του. Κατά τη γνώμη του αιτητή, δεν εναπόκειτο στην Κυβέρνηση να παρέμβει σε ένα γάμο και να τον οδηγήσει σε πρόωρο τερματισμό. Προς υποστήριξη των επιχειρημάτων του ο αιτητής αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Diatta v Land Berlin* (Υπόθεση 267/83 [1985] ECR 567) και *R v IAT & Singh* ex *p. Secretary of State for the Home Office* (Υπόθεση C-370/90 [1992] ECR I-4265) αναφορικά με τα δικαιώματα παραμονής συζύγων και οικογενειακούς δεσμούς.

2. Η αξιολόγηση του Δικαστηρίου

Το Δικαστήριο θα εξετάσει πρώτα την ένσταση της Κυβέρνησης όσον αφορά τη μη εξάντληση των εσωτερικών θεραπειών. Εν προκειμένω σημειώνει, πρώτον, ότι παρόλο που ο αιτητής δεν καταχώρησε προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργείου Εσωτερικών στις 24 Φεβρουαρίου 2006, με την οποία αρνήθηκε να ανανεώσει την άδειά του παραμονής, φαίνεται από το φάκελο ότι ο αιτητής δεν ειδοποιήθηκε γι' αυτή την απόφαση πριν αναχωρήσει για την Κύπρο στις 28 Φεβρουαρίου 2006. Το Δικαστήριο δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να δεχτεί τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης εν προκειμένω. Όμως, όπως υπέβαλε η Κυβέρνηση, ο αιτητής δεν προσέβαλε τη μεταγενέστερη απόφαση των αρχών να αρνηθούν να του επιτρέψουν να εισέλθει στην Κύπρο. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο αιτητής θα μπορούσε να είχε καταχωρήσει προσφυγή ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου προσβάλλοντας την υπόθεση αυτή και διατυπώνοντας τα παράπονά του ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου. Το Δικαστήριο δεν βρίσκει ότι οι λόγοι που προβάλλει ο αιτητής εν προκειμένω είναι πειστικοί. Σχετικά με το θέμα αυτό, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο θεσμός της εξάντλησης εσωτερικών θεραπειών που αναφέρεται στο Άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης απαιτεί όπως οι αιτητές χρησιμοποιούν πρώτα τις θεραπείες που προνοούνται από το εθνικό νομικό σύστημα προτού στραφούν στο Δικαστήριο. Ο θεσμός βασίζεται στην υπόθεση ότι το εσωτερικό σύστημα προνοεί αποτελεσματική θεραπεία αναφορικά με την κατ' ισχυρισμό παραβίαση (βλέπε, ανάμεσα σε άλλες αυθεντίες, *Aktivar and Others v. Turkey,* απόφαση 16 Σεπτεμβρίου 1996, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV, σ. 1210-11, §§ 65-69). Τέλος, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι εξέταση της υπόθεσης, όπως έχει υποβληθεί, δεν αποκαλύπτει την ύπαρξη οποιωνδήποτε περιστάσεων που δυνατό να απάλλασσαν τον αιτητή από την υποχρέωση να εξαντλήσει τη θεραπεία αυτή.

Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο βρίσκει ότι η αίτηση πρέπει να απορριφθεί δυνάμει του Άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης για μη εξάντληση των εσωτερικών θεραπειών.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα

Αποφασίζει να διακόψει την εφαρμογή του Άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης.

Διακηρύττει την αίτηση απαράδεκτη.

Soren NIELSEN
Πρωτοκολλητής

Χρίστος Ροζάκις
Πρόεδρος